

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Δυο γάμοι και μια μοιχεία»

τον Ρέι Κούνι από το Σατιρικό Θέατρο

Σκηνοθεσία: Σλάβκο Πέεφ. **Σκηνικά/κοστούμια:** Μίκης Λοΐζου. **Κίνηση:** Ελένη Παστελλή. **Παίζουν:** Χάρης Πισίας, Σπύρος Γεωργίου, Μάριος Δημητρίου, Λουκία Μιχαήλ, Βασίλης Μιχαήλ, Μαρία Φιακά, Μελίνα Χατζηγιάννη

ΕΤΣΙ που μας έχουν καταντήσει χαμογελάμε και αρπαζόμαστε, γελάμε και νιώθουμε τύψεις. Τα έντονα και μαζικά αρνητικά συναισθήματα έχουν πλημμυρίσει τον τόπο, όλοι μας περνούμε από αγανάκτηση σε συγκίνηση, από θυμό σε συμπόνια, αλλά φοβάμαι πιο πολύ την κυνική απάθεια που θα ακολουθήσει ως συνέπεια της προσωπικής και συνολικής ανημποριάς μπροστά στο Κακό που μαινεται στον κόσμο. Ενα είναι σίγουρο, η ψυχική μας κατάσταση χρήζει τεχνητής βοήθειας. Όπως προσφέρουμε στο σώμα μας φαρμακευτική αγωγή όταν αυτό δε μπορεί από μόνο του να καταπολεμήσει την ασθένεια, έτσι και η βαριά μας διάθεση μόνο με ενέσεις ευθυμίας μπορεί να αλλάξει κάπως. (Είναι βέβαια καλύτερα όταν ο οργανισμός από μόνος του παράγει αντισώματα ευτυχίας, αλλά αυτό είναι μακρόχρονη διαδικασία). Τέτοια ένεση ευθυμίας είναι η παραγωγή του Σατιρικού «Δυο γάμοι και μια μοιχεία». Το έργο είναι του Ρέι Κούνι, γνωστού Αγγλου κωμωδιογράφου, και έχει πρώτου βαθμού συγγένεια με το περσινό έργο του Σατιρικού «Cash and delivery» του Μάικλ Κούνι, ακριβώς όπως και οι συγγραφείς τους. Και τις δυο παραστάσεις ανέβασε ο σκηνοθέτης Σλάβκο Πέεφ. Είναι γνώστης του είδους, είναι επαγγελματίας του κωμικού θεάτρου. Ξέρει πολύ καλά ότι στον κόσμο της κωμωδίας υπάρχει ένας βασικός νόμος - ο νόμος της αποτελεσματικότητας. Ο σκοπός της κωμωδίας είναι να γελάσει ο θεατής και αν μια κωμική παράσταση δεν φτάνει σ' αυτό το αποτέλεσμα, οι πάρα κάτω συζητήσεις είναι περιττές. Αναμφίβολα η κωμωδία ως είδος μπορεί να θέτει πολλαπλούς στόχους μπροστά της, να ξυπνάει συνειδήσεις, να σατιρίζει κοινωνίες, να παρωδεί άλλα λογοτεχνικά και θεατρικά είδη, κτλ. Αλλά η συγκεκριμένη υποδιαίρεση του είδους, η κωμωδία καταστάσεων, όπου ανήκει το έργο του Ρέι Κούνι, αρκείται στο να τηρεί τον προαναφερθέντα νόμο - να προκαλεί γέλιο. Τον ίδιο σκοπό έχει και ο Σλάβκο Πέεφ στην παράστασή του και είναι εύστοχος στο στήσιμο, στις διανομές και τη διδασκαλία του.

Η παράσταση έχει δυο βασικά πλεονεκτήματα. Πρώτο - δεν ξεχνάει και δεν κρύβει την ελαφρότητα του θεάματος που προσφέρει. Έχει αυτογνωσία, που όμως δεν αποκλείει τις επαγγελματικές αξιώσεις. Μπορεί η υπόθεση να μην είναι παρά ένα θεατρικό ανέκδοτο, αλλά το σύνθημα «αφού το κάνουμε, ας το κάνουμε καλά», υιοθετήθηκε από όλους

τους συντελεστές της παράστασης. Και αυτό είναι το δεύτερο της πλεονέκτημα - η καλή επαγγελματική κατάσταση, η αντανakλαστική εγρήγορση των ηθοποιών. Ο σκηνοθέτης απαίτησε και διδάξε ρυθμό, ταχύτητα, ακρίβεια. Υποτίθεται οι θεατές δεν πρέπει ν' αντιλαμβάνονται το σκληρό υποκριτικό έργο των ηθοποιών και απλώς να απολαμβάνουν το αποτέλεσμα των κόπων τους, αλλά στους «Δυο γάμους» είναι ευχάριστο να βλέπεις το νεαρό θιάσο να εργάζεται, να νιώθεις το υγιές άγχος, να σημειώνεις τις στιγμιαίες επιτυχίες του καθενός και να εκτιμάς την ομαδική συνεργασία.

Ο Μάριος Δημητρίου έχει το χάρισμα της φυσικής σκηνικής συμπεριφοράς, είναι απλός και φυσιολογικός μέσα στην ιλιγγιώδη τρέλα των παράλογων περιπετειών του έργου. Φαίνεται να είναι από εκείνους τους κωμικούς ηθοποιούς που δεν τυποποιούν μια κωμική συμπεριφορά, μια μανιέρα για να την έχουν εργαλείο για όλες τις χρύσεις. Ο Χάρης Πισίας έπαιξε και παλαιότερα κωμικούς γέροντες για τις ανάγκες του θιάσου, αλλά αυτός εδώ του πέτυχε πολύ. Ο Σπύρος Γεωργίου είναι επιφορτισμένος με τα περισσότερα τρεχάματα στην παράσταση και έχει διαφορετικό λειτουργικό ρόλο ως Τζον Σμιθ του έργου από τους ήρωες του Δημητρίου και του Πισία. Είναι τα κωμικά του πάθη που προκαλούν γέλιο παρά ο ίδιος ο χαρακτήρας. Όλη η υπόλοιπη ομάδα (η Λουκία Μιχαήλ, ο Βασίλης Μιχαήλ, η Μαρία Φιακά, η Μελίνα Χατζηγιάννη) έχει το δικαίωμα να είναι ευχαριστημένη με το αποτέλεσμα της δουλειάς της.

Το σκηνικό του Μίκη Λοΐζου κάνει δυνατή την «κινηματογραφική» συνύπαρξη των δυο πραγματικοτήτων του δίγαμου Τζον Σμιθ, όπως και τη στιγμιαία μετάβαση των ηρώων του έργου από τη μια στην άλλη. Και το σημαντικό - έχει πόρτες, πολλές πόρτες, απαραίτητες σε μια κωμωδία καταστάσεων, πόρτες που χτυπούν, κλειδώνονται, ανοίγουν απότομα, αποκαλύπτουν απρόοπτα κτλ.

Συνήθως προσπαθώ τα σημειώματά μου να ακολουθούν αμέσως την πρεμιέρα και δε γνωρίζω αν το έργο άρεσε στο κοινό και προσελκύει κόσμο. Ετυχε η πυκνή θεατρική επικαιρότητα να καθυστερήσει το σημείωμα και έτσι πρόλαβα να ακούσω πολλούς που είχαν χαρεί την παράσταση. Φαίνεται ότι όποιοι αναζητούν καταμεσής της ψυχοπλακωτικής πραγματικότητας μια δόση ευθυμίας, έστω και τεχνητής, έστω και μιας χρήσεως, μπορούν να την πάρουν από την παράσταση του Σατιρικού.